

и отъ самото отчаяніе насърчена, когато чуваше гласоветѣ че са приближаватъ, помъчи са да са отдалечи като вървѣше край стѣната, но като са сплѣх ненадѣйно о единъ камъкъ изсоченъ отъ стѣната тя паднѣ на земята. Тя не са оплаши ако и да са утрепа, нито гласъ издаде, тя благодари даже щастіето че намѣри нѣщо което поне отъ едната страна я затуляше съвършено. И тѣй тя сви въ възможенъ малкъ обемъ нѣжното си тѣло и чакаше, безъ да подыше, съдбата си.

Между туй Арбакъ и свещеникътъ пристѣпвахъ къмъ потаенната пещера, дѣто бѣхъ съкровищата за които са похвали Арбакъ. Тѣ вървѣхъ презъ подземеліето на което тавана са поддръжаше отъ стѣлпове малки по дебелы и по направата съвсѣмъ различни отъ извъшната гръцка архитектура която бѣ въ употребеніе въ онѣзи великолѣпна епоха. Единичкыйтъ свѣтлинкъ който държеше въ рѣжъ Арбакъ едвамъ освѣтиваше голытъ стѣны, направени отъ камъны безъ варъ по между имъ. Нѣзливыйтъ животны, като са наруши тишината имъ, злебно изглѣдвахъ посѣтителыти са вмѣквахъ въ пукнатинытъ на стѣнытъ.

Каланъ настрѣхваше като са озърташе на около, и не са благодареше да дыше влажныя и вредителныя онзи въздухъ.

— При сичко туй, рече Арбакъ усмихнато като разумъ ужаса на свещеника, и при сичко туй тука са натрупани средствата на голѣмото великолѣпіе на салонытъ ми. Тѣзи подземелія приличатъ на работницытъ; гнусимъ са отъ грѣбостыта имъ, но тѣ хранятъ гордостыта която ги презира.

— И тъмныйтъ онзи сводъ тамъ долу, кждѣ води? попыта Каланъ, тѣзи мракове види ми са че водятъ въ царовището на Прозерпина.

— Водятъ, напротивъ къмъ свѣтлината на деня, отговори набрѣжно Арбакъ, но мѣстото което ный търсимъ са намѣрва на десно.

Туй подземеліе, както и други подобны въ най обываемытъ часты на Помпея раздѣляше са на края на два пѣтя, на които длъжината са представляше по голѣма отъ дѣйствителната порада тъмотата която неможаше да ся разсѣе отъ свѣтлинка на Арбака. На десно прочее отъ тѣзи пѣтища са обрѣхъхъ сега тѣзи двама добры пріатели.

— Утрѣ извъшныйтъ Главкъ ще живѣе въ мѣсто не по малко влажно и мрачно отъ туй, думаше Каланъ когато съ другаря си са поравни съ мѣстото дѣто са бѣ затулила тессалійката покрита отъ тъмнотата.